

Wie heeft recht op het land Israël?

Dr. M.R. De Haan

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977¹

INHOUD

1. De eerste beloften aan Abraham
2. Afblijven van Israël
3. In de verstrooiing
4. De brandende braamstruik - beeld van Israël
5. Typen uit het Oude Testament
 - > Kaart van het Israël der belofte
 - > Iets over de schrijver

Hoofdstuk 1 - DE EERSTE BELOFTEN AAN ABRAHAM

Wie heeft recht op het land van Israël? Het volk Israël of de Arabieren? Beide groepen eisen het land voor zich op, beide op grond van het feit, dat ze afstammelingen zijn van Abraham, aan wie God het met een verbondsbelofte had gegeven.

In Genesis 17:8 lezen wij, dat God tegen Abraham zei:

“En Ik zal u, en uw zaad na u, het land van uw vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn”.

Wie vormen het nageslacht van Abraham, aan wie het land werd beloofd als een altijddurende, on-
vervreembare bezitting? Dit is de basisvraag, die de kwestie van het gehele Midden-Oosten be-
heerst. Wij zullen ons bij het beantwoorden van deze vraag alleen bepalen bij de Bijbel.

Wij verdedigen noch veroordelen Israël of de Arabieren, maar willen u alleen wijzen op wat de Bij-
bel over deze zaak te zeggen heeft. Daarbij willen wij bedenken, dat de woorden van dit boek alle
andere meningen overtreffen.

Het meest verwarring stichtende probleem voor de volken van de wereld van vandaag is het vraag-
stuk van Palestina en het Midden-Oosten. Het is geladen met al de verschrikkelijke gevaren van een
alles vernietigende atoomoorlog en het vormt heden de voornaamste aangelegenheid voor de di-
plomaten van de wereld in hun pogingen om de wereldvrede te handhaven en een nucleaire vernie-
ting te voorkomen.

De strijd tussen Israël en de Arabieren is meer dan vierduizend jaar geleden begonnen als een fami-
lieruzie tussen twee broers, zonen van dezelfde vader, maar van verschillende moeders. De tegen-
woordige strijd in Palestina begon vierduizend jaar geleden in de tent van vader Abraham.

Alleen door het Bijbelverhaal met betrekking tot Isaäk, de stamvader van het volk Israël en tot
Ismaël, de stamvader van de Arabische volken nauwkeurig te bestuderen, kunnen wij het Bijbelse
antwoord op het probleem vinden. In deze geschiedenis zullen wij de oorzaak ontdekken van de
tegenwoordige strijd. Ook de oplossing ervoor zullen wij erin ontdekken. De hele toekomst van het

¹ Hier heb ik (overzetter) het in de grondtekst voorkomende Tetragrammaton (Gr. *tetra* = vier; afbeelding onderaan) hersteld. Dat is Gods oudtestamentische Verbondsnaam. In het Nederlands komt de transcriptie overeen met JHWH. Kenners menen dat het Tetragrammaton in het Nederlands het best gereconstrueerd wordt als JAHWEH.

יהוה: JHWH (te lezen van rechts naar links).

volk Israël was nauwkeurig voorzeggd. Wat er vandaag gebeurt, wordt duidelijk in de Bijbel beschreven.

Israël is het volk, maar dan ook het enige volk tussen alle andere volken uit het verleden en uit het heden, waarvan de gehele geschiedenis nauwkeurig voorzeggd en beschreven werd, tot in de kleinste details, voordat het zelfs als volk bestond. De Bijbel beschrijft ons Israëls historie van begin tot eind, die een tijd omvat van naar schatting vierduizend jaar. Vierduizend jaar nadat God Abraham in het land Kanaän had gebracht, zijn een groot aantal profetieën, die op Israël betrekking hebben, vervuld.

Geen enkele ervan is fout geweest; ze waren voor de volle honderd procent juist.

De zekerheid van de profetieën

Als wij dit feit als basis voor onze beschouwing nemen, dan kunnen wij er absoluut zeker van zijn dat de vele, nog niet vervulde profetieën over de toekomst van Israël, met dezelfde honderd procent zekerheid letterlijk in vervulling zullen gaan. Wij leggen hier de volle nadruk op het feit, dat alle profetieën betreffende Israël *letterlijk* zijn uitgekomen.

Om er enige te noemen: Israëls slavernij in Egypte, de bevrijding daaruit, het verblijf in Kanaän, de daarop volgende ballingschap en verstrooiing onder alle volken der aarde eeuwen lang en toen de terugkeer naar het eigen land der beloften, na tweeëneenhalfduizend jaar omzwerving, het is allemaal letterlijk vervuld, hoewel alles werd uitgesproken lang voordat het allemaal ging gebeuren.

De eerste profetie, over land en volk

De lange lijst van profetische uitspraken over Israël begon bijna vierduizend jaar geleden, toen God tot Abraham zei:

“En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u. En Ik zal u, en uw zaad na u, het land van uw vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn” (Genesis 17:7, 8)

Dit was Gods EEUWIG verbond met Abraham. Wij moeten hierbij op het volgende letten:

1. Het was een genadeverbond, een absoluut onvoorwaardelijke belofte van God aan Abraham. In dit verbond was de waarde van Abraham als gelovige, zijn verdienste, werken en gedrag van geen enkele invloed. Het was de directe, alles omvattende genade van God.
2. Dit verbond spreekt van Abrahams natuurlijke nageslacht. Abraham was nog steeds kinderloos, maar God zei: “Ik geef deze belofte aan Uw ZAAD”. Op de juiste tijd kwam de vervulling hiervan, toen Isaäk werd geboren, daarna Jakob, wiens nieuwe naam Israël werd en die de vader van het volk Israël werd. Dit volk is in letterlijke zin daarom de erfgenaam van Gods belofte.
3. Deze belofte omvatte ook het letterlijke land Kanaän. Zo letterlijk was dit, dat God nauwkeurig de grenzen van het beloofde land aangaf. Zie Genesis 15:18.

Het was een uitgestrekt gebied: Vanaf de “rivier van Egypte”, honderden kilometers verder naar het oosten tot aan de rivier de Eufraat toe². In het westen werd dit gebied begrensd door de Middellandse zee. Het tegenwoordige land Israël is slechts een zeer klein deel van het totale land, dat aan het nageslacht van Abraham werd beloofd. Bij Kanaän horen het schiereiland Sinai, het Midden-Oosten, Edom, Trans Jordanië, de Negev, Syrië en in het algemeen de streken, die door Arabieren worden bewoond. Dit hele gebied gaf God aan Abrahams nageslacht met een oppervlakte van meer dan 750.000 vierkante kilometer.

4. Let vooral op de tijdsduur, die aan de belofte werd toegevoegd. Behalve dat het een onvoorwaardelijke belofte was, gegeven aan het letterlijke nageslacht van Abraham, waarbij het ging over het

² Zie achteraan de [kaart](#). Volgens sommigen (zoals ook M.R. De Haan) is “de rivier van Egypte” de Nijl, en dan behoort ook het schiereiland Sinai tot het beloofde grondgebied van Israël.

letterlijke land Kanaän, was het een ONVERBREKELIJK verbond. De geldigheidsduur van dit verbond was: VOOR ALTIJD.

Eenvoudig gezegd: het is voor Abrahams nageslacht, een ALTIJD DURENDE BEZITTING.

Omdat Abraham verscheidene zonen had, komt de vraag op: Op welke zoon ging de verbondsbefoel- te over? Dat deze vraag en het antwoord erop van grote betekenis zijn, zal duidelijk worden als wij U eraan herinneren, dat beide volken, Joden zowel als Arabieren, in letterlijke zin nakomelingen van Abraham zijn. Daarom moeten wij uitzoeken, welke zoon God bedoelde, toen Hij Zijn belofte voor wat Kanaän betrof aan Abraham deed. Als wij iets willen begrijpen van het conflict tussen Israëliërs en Arabieren in onze tijd, dan zullen we allereerst deze kwestie moeten oplossen.

Ismaël en Isaäk

Ismaël was de oudste zoon in het gezin van Abraham. Volgens de toen heersende gewoonte was hij daarom Abrahams erfgenaam. Op voorstel van Sara was Ismaël door Abraham bij een EGYPTI- SCHE slavin verwekt. Deze Ismaël is de onmiddellijke voorvader van de tegenwoordige Arabieren. Hij was Abrahams eerstgeborene.

Vanzelfsprekend was hij de erfgenaam.

Zo beschouwde Abraham het zelf ook, want toen de Heer hem vertelde, dat ook Sara een zoon zou krijgen, maakte hij ernstig bezwaar en riep uit:

“Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht!” (Genesis 17:18).

Op Ismaël, de stamvader van de Arabische volken, viel de keuze van Abraham. Hij bleek echter niet Gods keuze te zijn en daarom zei de Heer tot Abraham:

“En God zeide: Voorwaar, Sara, uw vrouw, zal u een zoon baren, en gij zult zijn naam noemen Izak; en Ik zal Mijn verbond met hem oprichten, tot een eeuwig verbond voor zijn zaad na hem. En aangaande Ismaël heb Ik u verhoord; zie, Ik heb hem gezegend, en zal hem vruchtbaar ma- ken, en hem gans zeer vermenigvuldigen; twaalf vorsten zal hij gewinnen, en Ik zal hem tot een groot volk stellen; MAAR MIJN VERBOND ZAL IK MET IZAK OPRICHTEN, die u Sara op dezen gezetten tijd in het andere jaar baren zal” (Genesis 17:19-21).

Ismaël verworpen

Deze uitspraak is duidelijk en kan niet worden misverstaan. God zegt duidelijk, dat Ismaël geen recht heeft op het land der belofte. Het behoort toe aan Isaäk, de zoon van het verbond.

Dertien jaar lang was Ismaël Abrahams enige zoon. Gedurende al die tijd, toen Ismaël het enige kind was in Abrahams tent, waren er geen moeilijkheden, maar nadat Isaäk was geboren begon de “oorlog”. Toen Isaäk groter werd kwam de strijd tot een hoogtepunt. Wij lezen in Genesis 21:

“En Sara zag de zoon van Hagar, de Egyptische [d.w.z. Ismaël] , die zij Abraham gebaard had, spottende [met Isaäk]. En zij zeide tot Abraham: Drijf deze dienstmaagd en haar zoon uit; want de zoon van deze dienstmaagd zal met mijn zoon, met Izak, NIET ERVEN” (Genesis 21:9, 10).

Tot een crisis gekomen

De zaak was tot een hoogtepunt gekomen. Sara vroeg de wegzending van Ismaël uit Abrahams tent. Wij mogen Sara’s eis erg vinden en op haar strengheid kritiek uitoefenen, maar zij hield zich aan Gods verbondsbefoel- te en eiste de verbanning van Ismaël.

Nog eens weer aarzelt Abraham en hij zoekt naar een compromis, waarbij de twee jongens, Ismaël en Isaäk beiden in zijn tent kunnen blijven. De reactie van Abraham lezen wij in Genesis 21:11:

“En dit woord was zeer kwaad in Abrahams ogen, ter oorzake van zijn zoon [Ismaël]”.

Wanhopig zocht Abraham naar een oplossing van zijn probleem. Welke oplossing hij in gedachten had, wordt ons niet verteld. Mogelijk hoopte hij op een “vredig samenwonen”. Misschien overwoog hij om de tent tussen Isaäk en Ismaël te verdelen om openlijke ruzies te voorkomen. Maar de verde-

ling van de beloofde erfenis was geen oplossing. Dat zou alleen tot resultaat hebben, dat er voortdurend “grensconflicten” zouden zijn, die op de duur zouden leiden tot een oorlog op grote schaal: Daarom gaf God Abraham de opdracht om naar Sara te luisteren.

Een pijnlijke les

“Maar God zeide tot Abraham: Laat het niet kwaad zijn in uw ogen, over de jongen, en over uw dienstmaagd; al wat Sara tot u zal zeggen, hoor naar haar stem; want in Izak zal uw zaad genoemd worden” (Genesis 21:12).

Met tegenzin gehoorzaamde Abraham de Heer.

Pas nadat Isaäk in het volledig bezit van de bezitting was gesteld, keerde de vrede in de tent terug.

Ismaël werd weggezonden en door God in de woestijn gevonden, terwijl hij van dorst dreigde te sterven. Maar God wees zijn moeder Hagar een waterbron.

Daarna volgt een profetische uitspraak over Ismaël en zijn nakomelingen:

“En God was met de jongen; en hij werd groot, en hij woonde in de woestijn, en werd een boogschutter. En hij woonde in de woestijn Paran; en zijn moeder nam hem een vrouw uit Egypteland” (Genesis 21:20, 21).

Ismaël werd een woestijnbewoner. De nakomelingen van Ismaël, de Arabieren, zijn sedertdien altijd woestijnbewoners geweest, nomaden, die na duizenden jaren nog in dezelfde wildernis leven, waarheen Ismaël en zijn moeder vluchtten, sinds zij uit Abrahams tent werden verbannen. Dit alles was geprofeteerd in Genesis 16:

“En hij zal een woudezel [van een] mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn, en de hand van allen tegen hem; en hij zal wonen voor het aangezicht van al zijn broeders” (Genesis 16:12).

Dit alles is het begin van de strijd tussen Israël en de Arabische volken.

Isaäk had later twee zonen, Ezau en Jakob en weer trok de vader de oudste voor. Dat was Ezau, de stamvader van de Edomieten.

Opnieuw kwam God tussenbeide en verkoos Jakob aan wie het beloofde land tot een eeuwige bezitting zou worden gegeven.

Later werd de naam Jakob veranderd in Israël. Zijn nakomelingen zijn het zaad van Abraham, de Israëlieten, zoals wij hen nu en uit de geschiedenis kennen.

De Arabieren zijn de nakomelingen van Ismaël.

Een profetisch beeld

De tent van Abraham is een beeld van het beloofde land Kanaän. Vader Abraham kan in zekere zin vergeleken worden met de Verenigde Naties en Sara met de gemeente. Na vierduizend jaar herhaalde zich de geschiedenis van Abrahams tent voor ons aller oog. Eeuwenlang hebben de Arabieren, het zaad van Ismaël, het land Kanaän in bezit gehad. Maar in 1948 werd de staat Israël geboren en “Isaäk” trok het land binnen. En de strijd in Abrahams tent ontbrandde opnieuw. De Verenigde Naties, net als Abraham, stelden een compromis voor en verdeelden het land tussen de nakomelingen van Isaäk en die van Ismaël. Ze hoopten op een vreedzaam samen wonen. Het mocht niet zo zijn.

Wij geloven, dat het de taak van de Gemeente, getypeerd door Sara, is erop aan te dringen dat uitsluitend aan Israël het recht op bezit van het beloofde land toekomt. Volgens de Schrift is dit de enige oplossing.

God zegt:

“Drijf deze dienstmaagd en haar zoon uit; want de zoon van deze dienstmaagd zal met mijn zoon, met Izak, NIET ERVEN” (Genesis 21:10).

Een praktische toepassing

Dit is dan de profetische uitspraak, die voor onze ogen wordt vervuld. Het grootste internationale wonder uit de hele geschiedenis is de terugkeer van Israël naar het beloofde land, nadat ze vijftwintig eeuwen onder de volken der aarde verstrooid waren. Het is de aanzet tot de vervulling van Gods woorden, ons opgetekend in Ezechiël 36.

“Want Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlesens hart geven. En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen. En gij zult wonen in het land, dat Ik uw vaders gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn” (Ezechiël 36:24-28).

Deze profetie zien wij in deze tijd naar zijn vervulling toe gaan. Er moet echter nog één ding gebeuren, voordat alle profetieën betreffende Israël vervuld kunnen worden. Die ene gebeurtenis is de terugkeer van de Heer Jezus vanuit de hemel en de opname der Gemeente. Wat schijnt dat ogenblik, gezien in het licht van alles wat er de laatste jaren is gebeurd en wat met versneld tempo in de komende tijd zal gebeuren, toch dichtbij. De spanning tussen de zoon van Isaäk, Israël en de zonen van Ismaël groeit in het Midden-Oosten met de dag. Spoedig zullen wij de bazuinstoten van de hemel horen en iedere gelovige zal worden opgenomen, de Heer tegemoet, voordat “de tijd van Jakobs benauwdheid” aanvangt.

Gezien de hedendaagse gebeurtenissen in het licht der profetie is dit de meest dringende vraag: “Bent u klaar om de Heer te ontmoeten?” Bent u echt klaar?

“Zie, Ik kom haastig; zalig is hij, die de woorden van de profetie van dit boek bewaart” (Openbaring 22:7).

Hoofdstuk 2 - AFBLIJVEN VAN ISRAËL

Aan het oostelijke deel van de Middellandse Zee ligt een smalle, onbetekenende strook land. De oppervlakte van het land vóór de zesdaagse oorlog van 1967 was ruim 21.000 vierkante kilometer. Als u bedenkt, dat Nederland ruim 30.000 km² beslaat, zult u het met ons eens zijn, dat Israël maar een klein land is in de hele wereld. Daarbij komt nog, dat een groot gedeelte bergachtig is en dat vooral de Negev, in het zuiden, een woestijn is. Dank zij de energieke bevoeiing wordt de woestijn echter elk jaar kleiner. In dit land wonen ongeveer 6 miljoen Joden³. Dat kleine land is de Staat Israël.

Vergeleken met andere landen heeft het slechts een klein, maar buitengewoon goed georganiseerd en gedisciplineerd leger en een kleine, maar sterke vloot. Geen land ter wereld heeft echter onder de volkeren der aarde zoiets teweeg gebracht als Israël. Geen volk is er in geslaagd zovaak de koppen der nieuwsbladen te hebben gevuld, als Israël dat doet. Over geen volk wordt zo veel en zo vaak gesproken als over Israël. Vanaf het ogenblik dat Israëlieten hier gingen wonen en een groot aantal Arabieren het land verlieten, is Israël voorpaginanieuws geweest. De vrede in dit deel van het Midden-Oosten is de voornaamste en grootste zorg van de Verenigde Naties en aller ogen zijn op dit gebied gevestigd. De Verenigde Naties en de Veiligheidsraad hebben meer tijd moeten besteden aan het Israëliisch-Arabisch conflict dan aan ENIG ANDER ONDERWERP. Dit gebied in het Midden-Oosten is het grootste probleem voor de gehele wereld.

Waarom al die aandacht?

Daarom stellen wij als vanzelfsprekend de vraag: Waarom wordt er zoveel aandacht besteed aan de ogenschijnlijk onbetekenende strijd tussen twee betrekkelijk zwakke volken over een stukje land,

³ Encarta 2002: 5.938.093 inwoners in 2001. In de tijd dat schrijver dit werk schreef was dat nog maar 3 miljoen. Vele Joden keren in onze dagen terug naar Israël.

dat in het grote raam van wereldomvattende belangen van geen gewicht zou moeten zijn? Op deze vraag zouden veel antwoorden kunnen worden gegeven en er zijn tal van redenen voor het belang van dit land Israël en zijn volk. Het doel van dit volk is juist dit land. De Bijbel zegt, dat de bestemming van alle volken der wereld afhangt van de uitslag van de strijd tussen Israël en de Arabieren.

Let op enkele van de vele factoren, die dit land en dit volk een unieke plaats in de wereldhistorie gaven.

We zullen enige van de vele bijzonderheden opnoemen, die geen ander volk ter wereld bezitten.

1. Israël, en Jeruzalem in het bijzonder, is Bijbels gezien het geografische middelpunt van de aardoppervlakte. Alle richtingaanwijzende gegevens worden gedaan vanuit dit punt. Noord in de Bijbel is noordelijk van Jeruzalem, niet noordelijk van Amsterdam of Washington. Zuid is in de Bijbel zuidelijk van Israël en evenzo is het met het oosten en het westen. De wereld draait om het land Israël en de geschiedenis der volken draait om het Heilige Land. Als Jeruzalem vrede heeft, heeft de wereld vrede. Als Jeruzalem zorgen heeft, dan hebben de volken zorgen.

2. Israël is strategisch gezien het belangrijkste land, dat er bestaat. Het ligt op een punt, waar drie werelddelen samen komen: Europa, Azië en Afrika. In dit land komen de wegen samen uit vele landen en als zodanig is het economisch en militair het middelpunt van het oostelijk halfmond.

3. Israël is het godsdienstig centrum van de wereld en van de geschiedenis. In het beloofde land (in de uitgebreide betekenis zoals ook Genesis 15:18 dit noemt) begon de historie der mensheid, nl. in de Hof van Eden. Hier viel de mens in de zonde en hier begon de verlossing. Hier werd Abraham, die bemind wordt door Joden, christenen en Islamieten, door God geroepen. In dit land gaf God Zijn wetten aan Israël. De Bijbel werd bijna helemaal in dit land geschreven. In dit land kwam de Heiland ter wereld. Hier leefde Hij, leed en stierf Hij, en werd er begraven. Hier stond Hij op uit de doden en voer Hij ten hemel. In dit land zal Hij wederkomen. (Zacharia 14:4).

4. Het land Kanaän, waarin Israël ligt, is het rijkste gebied voor wat de schatten in de aardbodem betreft. Men schat, dat tachtig procent van de waarschijnlijke olievoorraden in het Midden-Oosten liggen. De Dode Zee is een enorm pakhuis van vele miljarden tonnen aan nuttige mineralen. In de verschillende lagen van de bodem van het land worden eveneens vele soorten mineralen gevonden. Dit alles maakt dit land tot het meest begeerde van de hele wereld.

5. Bovendien is Kanaän het enige land, waarvan de hele geschiedenis nauwkeurig is voorzien in de profetische boeken. De geschiedenis van haar volk is in details van te voren beschreven: de mensen zouden er wonen, zij zouden worden verstrooid onder de volkeren, zij zouden in den vreemde lijden, maar daarna zou een heerlijk herstel volgen in het hun beloofde land. Dit alles was duidelijk voorzien, evenals de troosteloze woestheid van het land gedurende Israëls verstrooiing.

6. Palestina is het enige land, dat aan één enkele natie werd gegeven. Dit geschiedde met een onvoorwaardelijke belofte aan Abraham, Isaäk en Jakob. Deze belofte kan nooit worden verbroken of geannuleerd. Ze werd bevestigd door de terugkeer van het volk Israël naar het land hunner vaders onder menselijkerwijs onoverkomelijke moeilijkheden.

7. In dit land zal de laatste en grootste oorlog uit de geschiedenis worden uitgevochten. Deze alles beslissende strijd zal de wereld volkomen vrede brengen. (Zacharia 14:4 en Openbaring 13:13-16).

8. Het land Israël zal het toneel worden van satans definitieve nederlaag aan het einde der eeuwen. Zoals hij zijn duivels werk begon in de Hof van Eden, zo zal hij in dezelfde streek zijn definitief, bitter einde vinden. (Openbaring 20:10).

9. Jeruzalem, is de enige stad in de profetie, die bestemd is om de hoofdstad van de Verenigde Wereld te worden en de zetel van de regering voor alle volken onder de heerschappij van de Koning der aarde, Israëls Messias, de Heer Jezus. (Jesaja 2:2-4 en Jeremia 33:16)

10. God heeft gezegd, dat Hij elke natie ernstig zal straffen en vonnissen, die het volk Israël zal onderdrukken. Zij immers zijn de wettige eigenaars van het land. Ieder volk, dat voor een tijd het land Kanaän veroverde en het volk Israël verdrukte, zal onder het oordeel Gods door moeten gaan, want Hij zei tot Abraham:

“En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt” (Genesis 12:3a).

11. Tenslotte is het land van Israël het enige land dat de Heer MIJN land noemt: “Israël is MIJN volk en Kanaän: MIJN land”. (Joël 3:2)

De oplossing

Het tegenwoordige conflict in Israël kan slechts worden opgelost door te gehoorzamen aan Gods woord, door Gods plan voor land en volk te erkennen. Na 2500 jaren gezocht te hebben onder heidense heerschappij is Israël tenslotte als volk naar zijn eigen land teruggekeerd. Het is het grootste wonder in de wereldgeschiedenis. God is bezig zijn plan uit te voeren dat in de profetische boeken is vermeld. Wee het volk, dat in dit vastgestelde en onveranderbare plan van God tussenbeide wil komen.

De grootste zonde

Volgens de Bijbel is de grootste zonde, die de volken ooit hebben gedaan, het besluit om Palestina tussen de Israëliërs en de Arabieren te verdelen. Let wel, het gaat hier niet over de persoonlijke zonden van verschillende mensen, maar om de zonde van de volken.

Wat er gebeurde in de tent van Abraham vierduizend jaar geleden, had een waarschuwend voorbeeld moeten zijn. Verdeling van het land is niet de oplossing van het probleem. Toen Israël in 1948 een zelfstandig volk werd en de eigenlijke botsing kwam over het eigendomsrecht van Kanaän, kwam de wereldvrede in een kritiek stadium. Toen werd het plan uitgevoerd waarvan God gezegd had, dat dit zijn straffen tot gevolg zou hebben.

Het betrof, zoals reeds gezegd, de verdeling van Jeruzalem en het ganse land. Het was een poging om verdere strijd te voorkomen.

Om politieke redenen en in de hoop, dat dan de kwestie geregeld zou zijn, kwam men een lijn overeen, die het land der belofte in tweeën verdeelde. Hierbij werd het (onvruchtbare) zuidelijke gedeelte aan Israël toegewezen en het (vruchtbare) noorden grotendeels aan de Arabieren. Het was een serieuze poging in de hoop, dat deze regeling aan beide zijden van de grenslijn tot vrede zou leiden. Maar het tegengestelde effect werd bereikt: er bleven voortdurend grensincidenten en er dreigde steeds een algemene oorlog.

Isaäk en Ismaël

De zorgen in Abrahams tent herhaalden zich. God had duidelijk gezegd, dat Isaäk en Ismaël niet samen erfgenamen der belofte konden zijn, maar dat in Isaäk van Abrahams nakomelingschap zal worden gesproken (Gen. 17:19). God is rechtvaardig en Hij zal voorzeker de volken richten, die Zijn vastgestelde plan in deze laatste dagen genegeerd hebben. In de profetie van Joël staat een opmerkelijke passage. God zegt hierin, dat Hij in het laatst der dagen oordeel zal brengen over de volken:

“Want ziet, in die dagen en in die tijd, als Ik de gevangenis van Juda en Jeruzalem zal wenden ...” (Joël 3:1).

Hier stoppen we even om de nadruk te leggen op de juiste tijd, waarover de profeet spreekt. Hij voorziet die tijd van een bepaald kenmerk, zodat wij ons niet kunnen vergissen. Hij zegt, dat het gebeuren zal in die dagen, als Jeruzalem en Juda uit hun ballingschap zullen terugkeren naar hun eigen land. Dat betreft deze profetie op onze dagen, want in de laatste jaren hebben wij die terugkeer naar het eigen land gezien. Tevens is nu het hele land, het noorden, midden en zuiden in Joods bezit. In 1967 heeft de hereniging van Jeruzalem plaats gevonden, zodat ook nu de gehele stad Jeruzalem van Israël is.

Te dien dage, zegt de profeet, zal God het oordeel over de volkeren beginnen te voltrekken. Dan gaat de tekst verder:

“... dan zal Ik alle heidenen vergaderen, en zal hen afvoeren in het dal van Josafat; en Ik zal met hen aldaar richten, vanwege MIJN VOLK EN MIJN ERFDEEL ISRAËL, dat zij onder de heidenen hebben VERSTROOID, EN MIJN LAND GEDEELD” (Joël 3:2).

Ten tijde van Israëls terugkeer, zegt God, zal Ik alle volken bijeenvergaderen voor de slag bij Armageddon. Let er nu goed op, WAAROM God de volken zal oordelen.

Twee dingen zijn hierin bepalend:

1. Zij hebben MIJN volk verstrooid.
2. Zij hebben MIJN land verdeeld.

Dit laatste is de druppel, die de emmer doet overlopen: de verdeling van het land Israël. Dit roept om Gods ingrijpen. Dit wordt bevestigd door de profetie van Daniël, waar het oordeel over de mens der zonde, de antichrist, wordt beschreven, als hij het land zal verdelen voor “winst” of “prijs”, zoals Daniël 11:39 zegt:

“...en hij zal het land uitdelen om prijs”⁴

Wij voegen hier tot slot nog één opmerking aan toe.

God noemt Israël “MIJN volk” en het land Israël (of Kanaän) “MIJN land”. God Zelf is het, Die Zich belast met de verdediging van Zijn land en Zijn volk. Dit alleen moet de reden zijn van de bovennatuurlijke bewaring van het volk gedurende duizenden jaren in de geschiedenis. Dit alleen moet de verklaring zijn van de naar de mens gesproken onmogelijke overwinning van het kleine Israël op haar vijanden, die veel groter in aantal waren. Met name is dit het geval geweest in de zesdaagse oorlog in juni 1967. God zegt, dat Hij niet zal toelaten dat iemand zich met Zijn land bemoeit. God zegt van Jeruzalem en Sion:

“Ik ijver over Jeruzalem en over Sion met een grote ijver. En Ik ben met een zeer grote toorn vertoornd tegen die geruste heidenen; want Ik was een weinig toornig, maar zij hebben ten kwade geholpen” (Zacharia 1:14b, 15)

Opnieuw verklaart de profeet het Woord van de Heer met deze niet mis te verstane woorden:

“Alzo zegt JAHWEH der heirscharen: Ik heb geijverd over Sion met een grote naijver; ja, met grote grimmigheid heb Ik over haar geijverd. Alzo zegt JAHWEH: Ik ben weergekeerd tot Sion, en Ik zal in het midden van Jeruzalem wonen; en Jeruzalem zal geheten worden een stad der waarheid, en de berg van JAHWEH der heirscharen, een berg der heiligheid” (Zacharia 8:2, 3).

Over Israël heeft de Heer in voor ieder begrijpelijke taal gezegd:

“Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, [die] in het gericht tegen u opstaat, zult gij veroordelen; dit is de erve der knechten van JAHWEH, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt JAHWEH” (Jesaja 54:17).

Afblijven

In honderden andere teksten waarschuwt God de mens, dat bij zich niet met Israël en het land van de Heer moet bemoeien. In vlammend schrift staat op de bladzijden van de Bijbel de waarschuwing geschreven: “Blijf er met je handen af! Afblijven van Mijn volk en van Mijn land”.

Laten wij ernstig en oprecht bidden, dat de volken - ook ons volk - deze les mogen leren en van Israël, Gods erfvolk afblijven en geen deel hebben aan de verdeling van Gods land. Moge God de leiders der volken een recht inzicht geven en hun Zijn zekere belofte aan Israël gegeven, tonen. Mogen wij letten op Gods Woord in Psalm 105:

“Gij zaad van Abraham, Zijn knecht, gij kinderen van Jakob, Zijn uitverkorene! ... Hij gedenkt Zijn verbond tot in eeuwigheid, het woord, [dat] Hij ingesteld heeft, tot in duizend geslachten ... Zeggende: Ik zal u geven het land Kanaän, het snoer van uw erfdeel ... Hij liet geen mens toe hen te onderdrukken; ook bestrafte Hij koningen om hunnentwil, [zeggende]: Tast Mijn gezalfden niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad” (Psalm 105: 6, 8, 11, 14, 15).

⁴ Kanttekening 162 van de Statenvertaling: “om prijs. Of, om winst, of om loon ...”

Hoofdstuk 3 - IN DE VERSTROOIING

Naast het duidelijke plan tot redding en behoud van een verloren mensheid, is er in de hele openbaring der Schrift geen duidelijker en begrijpelijker feit, dan de belofte van een uiteindelijk en blijvend herstel van het volk Israël in het beloofde land, Kanaän, nu het land Israël. De Bijbel heeft duidelijk voorzeggd, dat het volk zou worden verstrooid onder de heidenen, dat zijn de volken van de wereld, en dat is letterlijk vervuld. Nog vóór Israël het beloofde land ooit had gezien, had Mozes reeds in grote trekken hun hele historie beschreven.

In Leviticus 26 lezen wij deze woorden:

“Ja, Ik zal dat land verwoesten; dat uw vijanden, die daarin zullen wonen, zich daarover ontzetten zullen. Daartoe zal Ik u onder de heidenen verstrooien; en een zwaard achter u uittrekken; en uw land zal woest, en uw steden zullen een woestijn zijn” (Leviticus 26:32, 33).

De geschiedenis heeft bewezen, dat deze profetie letterlijk is uitgekomen. Nadat Israël ongeveer 800 jaar in het land had gewoond, schoot de koning van Babel als een roofvogel op Jeruzalem neer, verwoestte de stad en voerde het volk in ballingschap weg. Na zeventig jaar keerde slechts een handjevol - ongeveer 40.000 - onder Zerubbabel, Ezra en Nehemia terug. De rest van Juda, samen met de tien stammen uit het noorden van Israël die ruim 100 jaar tevoren al gedeporteerd waren, werden verstrooid naar alle delen van de aarde. Toen in het jaar 70 onder de Romein Titus, Jeruzalem volkomen werd verwoest, werd ook het hiervoor genoemde teruggekeerde deel onder de volken verstrooid. Zo ging de profetie van Mozes letterlijk in vervulling.

Onder de volken

Naast de voorzegging van hun verstrooiing profeteerde de Bijbel ook, dat zij in de landen, waarin zij verspreid zouden zijn, veel zouden lijden, en ook dat zij temidden van die volken op bovenna-tuurlijke wijze zouden worden bewaard. Hier volgen de woorden van Mozes, waarin hij het lot van de kinderen Israëls beschreef, terwijl zij buiten hun land zouden wonen:

“En aangaande de overgeblevenen onder u, Ik zal in hun hart een weekheid laten komen in de landen van hun vijanden; zodat het geruis van een gedreven blad hen jagen zal, en zij zullen vluchten, gelijk men vlucht voor een zwaard, en zullen vallen, waar niemand is, die jaagt ... Maar gij zult omkomen onder de heidenen, en het land van uw vijanden zal u verteren. En de overgeblevenen onder u zullen om hun ongerechtigheid in de landen van uw vijanden uitteren; ja, ook om de ongerechtigheden van hun vadersen zullen zij met hen uitteren”.
(Leviticus 26: 36, 38-39).

Dit alles behoeft nauwelijks een verklaring. Wij hebben het meegemaakt.

De geschiedenis maakt melding van pogroms, vervolgingen en gruwelen tegenover het verstrooide zaad van Israël in Spanje, Rusland, Engeland en niet vergeten in Duitsland en Italië. En wat te zeggen over de behandeling van de Joden in vele Arabische landen? Nu nog leven vele Joden daar in getto's. Vele Joden hebben deze landen als vluchtelingen verlaten, terwijl ze al hun bezittingen moesten achterlaten.

Gedurende de middeleeuwen is er een tijd geweest, een donkere en wanhopige tijd voor Israël, zodat het aantal Joden was verminderd tot nog geen miljoen overlevenden. Dit doet ons vragen: Waarom? Hoe was dit volk in staat om al deze pogingen om het te vernietigen te overleven? Na hun verstrooiing en lijden onder de volken te hebben voorzeggd, spreekt de profetie ook over hun uiteindelijke bevrijding:

“Dan zullen zij hun ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid van hun vadersen met hun overtredingen, waarmee zij tegen Mij overtreden hebben, en ook dat zij met Mij in tegenheid gewandeld hebben ... Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond [met] Jakob, en ook aan Mijn verbond [met] Izak, en ook aan Mijn verbond [met] Abraham zal Ik gedenken, en aan het land zal Ik gedenken ... En hierenboven is dit ook; als zij in het land van hun vijanden zullen zijn, zal Ik

hen niet verwerpen, noch van hen walgen, om een einde van hen te maken, vernietigende Mijn verbond met hen; want Ik ben JAHWEH, hun God! Maar Ik zal hun [ten beste] gedenken aan het verbond der voorouders, die Ik uit Egypteland voor de ogen der heidenen uitgevoerd heb, opdat Ik hun tot een God ware; Ik ben JAHWEH!” (Leviticus 26:40, 42, 44-45).

Israël als volk is even onvernietigbaar als het Woord van God. De Heer heeft de belofte gegeven, dat het zaad van Abraham voor altijd zal bestaan, om tenslotte volledig in het eigen land te worden hersteld. Hetzelfde lezen wij in Deuteronomium.

Wat het profetische woord 3500 jaar geleden heeft meegedeeld, wordt in Deuteronomium 28 herhaald.

“En JAHWEH zal u verstrooien onder alle volken, van het ene einde der aarde tot aan het andere einde der aarde; en aldaar zult gij andere goden dienen, die gij niet gekend hebt, noch uw vaders, hout en steen. Daartoe zult gij onder die volken niet stil zijn, en uw voetzool zal geen rust hebben; want JAHWEH zal u aldaar een bevend hart geven, en bezwijking der ogen, en mattigheid der ziel. En uw leven zal tegenover u hangen; en gij zult nacht en dag schrikken, en gij zult van uw leven niet zeker zijn. Des morgens zult gij zeggen: Och, dat het avond ware; en des avonds zult gij zeggen: Och, dat het morgen ware; vanwege de schrik van uw hart, waarmee gij zult verschrikt zijn, en vanwege het gezicht van uw ogen, dat gij zien zult” (Deuteronomium 28:64-67).

In deze teksten hebben wij de meest aanschouwelijke en gedetailleerde beschrijving van de belevenissen van Israël gedurende de eeuwen, dat ze onder de volken verstrooid waren. Ondanks alle pogingen van mensen en duivel om hen te vernietigen, zijn zij er doorheen gekomen, al die 3500 jaren lang. Zij hebben hun identiteit onder de andere volken niet verloren, zelfs niet in Amerika, de smeltkroes der volken.

Immigranten uit andere landen verliezen spoedig de kenmerken van hun vreemde afkomst. Na één of twee generaties zijn zij volkomen in de grote massa opgegaan en hun oorspronkelijke afkomst vergeten. Maar met de Joden is dat nooit het geval geweest, want God heeft hen bijeen gehouden als een afzonderlijk volk, omdat Hij hen voorbeschikt had voor de heerlijke tijd van Zijn toekomstig koninkrijk.

Na eeuwen buiten hun vaderland te hebben gewoond en verkeerd te hebben onder vreemde volken, hebben zij toch hun identiteit, hun gewoonten en hun godsdienst weten te bewaren. Dat is een groot wonder!

De terugkeer in het eigen land

Wij laten de profetieën, die handelen over Israëls verstrooiing en hun rondzwerven onder de volken nu rusten om onze aandacht te besteden aan de profetieën die spreken over hun bijeenvergadering in hun eigen land.

Voordat wij er een aantal teksten over aanhalen, willen wij u in herinnering brengen, dat zij werden uitgesproken in dezelfde tijd als waarin gesproken werd over de verstrooiing. En van de profetieën betreffende hun verstrooiing weet u, dat ze allemaal letterlijk vervuld zijn.

Wij kunnen dit feit niet te sterk benadrukken. De profetieën over Israëls zegeningen in het land, hun deportatie omstreeks 600 jaar voor onze jaartelling, hun vervolging, al deze dingen zijn LETTERLIJK vervuld.

De aanwezigheid van een letterlijk volk Israël in het beloofde land, na duizenden jaren van verdrukking is een onmiskenbaar bewijs, dat de Oudtestamentische profetieën letterlijk vervuld worden.

Toen deze profetieën, die nu reeds vervuld zijn, werden uitgesproken, werd tegelijk gesproken over een betere toekomst voor hetzelfde volk Israël. Het had te maken met een verre toekomst, dan zou hetzelfde volk op een bijzondere manier opnieuw Gods zegen ervaren.

Hoe kunnen mensen dan toch beweren, dat er geen zegen meer is voor dit volk? Volgens welke uitlegmethode kunnen zij dan met dezelfde zekerheid zeggen, dat de onvervulde profetie van Israëls heerlijke toekomst nooit zal worden vervuld?

De Schrift vergeestelijken

De vergeestelijking van het Woord van God door overigens consequente mensen is in één woord een raadsel. Door alle profetieën van Israëls verstrooiing, lijden en vervolging uit het verleden toe te passen op het letterlijke Israël en vervolgens zonder een spier te vertrekken alle beloften voor Israëls toekomstige zegeningen toe te passen op de kerk, is een onvergefelijke fout, die Gods plan tot herstel van Israël vertroebelt. Veel te lang hebben wij de vervloekingen uit de Schrift op Israël toegepast, en de zegeningen aan dit volk ontstolen, omdat wij de beloften van een heerlijke toekomst voor dit volk verwierpen. Als de “vergeestelijking” van de Schrift het werk is van een geest, dan moet dit een boze geest zijn geweest. Wij kunnen beter luisteren naar het Woord van God.

“Voorts zal het geschieden, wanneer al deze dingen over u zullen gekomen zijn, deze zegen of deze vloek, die ik u voorgesteld heb; zo zult gij het weer ter harte nemen, onder alle volken, waarheen u JAHWEH, uw God, gedreven heeft; En gij zult u bekeren tot JAHWEH, uw God, en Zijn stem gehoorzaam zijn, naar alles, wat ik u heden gebied, gij en uw kinderen, met uw ganse hart en met uw ganse ziel. En JAHWEH, uw God, zal uw gevangenis wenden, en Zich over u ontfermen; en Hij zal u weer vergaderen uit al de volken, waarheen u JAHWEH, uw God, verstrooid had. Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, van daar zal u JAHWEH, uw God, vergaderen, en van daar zal Hij u nemen. En JAHWEH, uw God, zal u brengen in het land, dat uw vaders erfelijk bezeten hebben, en gij zult dat erfelijk bezitten; en Hij zal u weldoen, en zal u vermenigvuldigen boven uw vaders” (Deuteronomium 30:1-5).

Deze beloften werden op Gods bevel door Mozes gegeven, jaren voordat het volk een voet in het beloofde land had gezet. Nadat de Israëlieten Kanáan waren binnengetrokken, hebben zij het ongeveer 800 jaar in bezit gehad. Ongeveer 700 jaar voor onze jaartelling werd het noordelijke rijk der tien stammen, Israël, gedeporteerd naar Assyrië. Zo'n honderd jaar later werd het tweestammenrijk Juda, overweldigd door Nebukadnezar. Hij verwoestte de tempel en voerde allen, behalve een overblijfsel van het volk, weg naar Babel.

Dit scheen het einde te zijn van dit uitverkoren volk. Velen van hen gaven alle hoop op en kwijnden weg in ballingschap. Juist in die tijd zond God hun zijn profeten om de gelovigen te bemoedigen en hun te verzekeren, dat God Zijn verbondsbelofte niet was vergeten. Deze profeten herinnerden Israel er aan, dat niet alleen hun ballingschap, hun verstrooiing en hun lijden eeuwen tevoren waren voorzien, maar ook hun definitieve bevrijding. Wij wijzen u op de woorden van Ezechiël toen hij Israël aan dit alles herinnerde. Na hun in gedachten te hebben gebracht, dat hun tegenwoordige toestand voorzien was, gaat hij verder met te spreken over de beloften, die Dezelfde betrouwbare God gesproken heeft over hun uiteindelijke bevrijding.

“Want Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen ... En gij zult wonen in het land, dat Ik uw vaders gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn” (Ezechiël 36:24, 28).

Nog niet vervuld

Nu zijn er mensen, die ons willen doen geloven, dat de terugkeer van Juda uit Babylon na de zeventigjarige ballingschap, de vervulling was van al deze profetieën betreffende Israëls herstel. Dit is echter absoluut onmogelijk, omdat slechts 40.000 mensen met Nehemia terugkeerden, terwijl dezen bijna allen tot het zuidelijke koninkrijk Juda behoorden. Zij kregen hun onafhankelijkheid noch hun land terug. Tot aan de verwoesting van Jeruzalem waren zij onderdanen van vreemde, heidense mogendheden. Deze terugkeer van een handjevol Joden naar Palestina in 530 voor Christus was maar tijdelijk. In 70 na Christus werd Jeruzalem volkomen verwoest en de overlevende bewoners werden verstrooid naar de vier hoeken der aarde.

In onze tijd is een grote stroom Joden naar hun vaderland teruggekeerd om de definitieve uitspraken van Gods Woord waar te maken.

Een paar Schriftgedeelten van de honderden die er in de Bijbel over spreken, zullen u bewijzen, dat het algehele herstel van Israël in het eigen land niet te vergelijken is met hun terugkeer uit de Babylonische gevangenschap van weleer.

Jesaja spreekt:

“Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten anderen male Zijn hand aanleggen zal om weer te verwerven het overblijfsel van Zijn volk, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië, en van Egypte, en van Pathros, en van Morenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden van het aardrijk” (Jesaja 11:11-12).

Jeremia spreekt:

“En Ik zal het overblijfsel van Mijn schapen Zelf vergaderen uit al de landen, waarheen Ik ze verdreven heb; en Ik zal ze terugbrengen tot hun kooien, en zij zullen vruchtbaar zijn, en vermenigvuldigen ... Daarom, ziet, de dagen komen, spreekt JAHWEH, dat zij niet meer zullen zeggen: [Zo waarachtig als] JAHWEH leeft, Die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd. Maar: [Zo waarachtig als] JAHWEH leeft, Die het zaad van het huis Israëls heeft opgevoerd, en Die het aangebracht heeft uit het land van het noorden, en uit al de landen, waarheen Ik ze gedreven had! want zij zullen wonen in hun land” (Jeremia 23:3, 7-8).

Ezechiël spreekt:

“Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere JAHWEH: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarheen zij getrokken zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en hen brengen in hun land; En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israëls; en zij zullen allen te zamen een enige Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn” (Ezechechiël 37:21-22).

Amos spreekt:

Schriftgedeelte na Schriftgedeelte kan worden aangehaald, maar in het bijzonder willen wij uw aandacht nog vestigen op één tekst, die, al zouden wij deze alleen kennen, voldoende zou zijn. Luister naar Amos:

“En Ik zal de gevangenis van Mijn volk Israël wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten, en de wijn daarvan drinken; en zij zullen hoven maken, en de vrucht daarvan eten. En Ik zal ze in hun land planten; en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hun gegeven heb, zegt JAHWEH, uw God” (Amos 9:14-15).

In dit gedeelte belooft de God van Israël hen een definitief herstel, een weer terugbrengen in hun land, **OM NOOIT MEER DAARUIT VERDREVENTE WORDEN**. Deze woorden kunnen niet misverstaan worden. Wij herhalen ze:

“En zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, **DAT IK HUN GEGEVEN HEB**” (Amos 9:15).

God gaf hun het land, dat bij de belofte aan Abraham reeds inbegrepen was, en Zijn woord faalt nooit.

Vandaag na jaren van verdrukking is er weer een politiek georiënteerd Israël in het eigen land en spoedig zal de geestelijke ontwaking plaats vinden overeenkomstig het Woord van God.

“En zij zullen niet meer, een ieder zijn naaste, en een ieder zijn broeder, leren, zeggende: Kent JAHWEH! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt JAHWEH; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hun zonden niet meer gedenken” (Jeremia 31:34).

Er moet nog slechts één ding gebeuren voor de algehele herstelling van Israël. Dat is de komst van hun Messias-Koning. De toekomstige gebeurtenissen zullen als volgt plaats vinden: Eerst zal de Gemeente van Jezus Christus worden opgenomen. Daarna volgt de grote verdrukking en vervolgens Israëls algehele, glorieus herstel.

De vijgeboom - beeld van Israël - is gaan uitlopen; de knoppen zijn te voorschijn gekomen en na eeuwen lang schijnbaar verdord te zijn geweest, staat de boom, rijkelijk bloeiend, weer in de tuin van Kanaän. Spoedig zullen de vruchten volgen. Jezus zei:

“En leert van de vijgeboom deze gelijkenis; wanneer nu zijn tak teder wordt, en de bladeren uitspruiten, zo weet gij, dat de zomer nabij is. Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet, dat [het] nabij, voor de deur is” (Markus 13:28-29).

Hoofdstuk 4 - DE BRANDENDE BRAAMSTRIJK - BEELD VAN ISRAËL

Een bespreking over het wondervolk Israël zou nauwelijks volledig zijn, als er ook geen aandacht zou worden besteed aan de profetische beschrijving van Israël, zoals wij die vinden in de geschiedenis van de brandende braamstruik in de woestijn, in het begin van de geschiedenis van Israël.

In Exodus 3 lezen wij over Mozes, de bevrijder van Israël:

“En Mozes hoedde de kudde van Jethro, zijn schoonvader, de priester in Midian; en hij leidde de kudde achter de woestijn, en hij kwam aan de berg Gods, aan Horeb. En de Engel van JAHWEH verscheen hem in een vuurvlam uit het midden van een braambos; en hij zag, en ziet, het braambos brandde in het vuur, en het braambos werd niet verteerd” (Exodus 3:1-2).

Ieder die de moeite wil nemen om het hele gedeelte te lezen, zal het onmiddellijk duidelijk worden, dat dit brandende braambos een beeld is van Israël. Het is een beeld, niet alleen van de Hebreëen ten tijde van Mozes die door de vuuroven der vervolging van Egypte heen gegaan zijn en op bovennatuurlijke wijze werden bewaard, maar het is ook een profetie van de hele toekomst: van hun rondzwerven onder de volken, van het moeten verduren van vervolgingen, maar tevens van hun blijven bestaan.

Nooit zouden ze volkomen uitgeroeid worden, ze zouden niet verteerd worden.

Het zou niet mogelijk zijn een betere beschrijving van de geschiedenis van dit volk te geven dan die van de braamstruik; altijd brandend, maar niet vernietigd.

Waarom kon de braamstruik niet verbranden en waarom kan Israël niet uitgeroeid worden? Omdat in het midden van de struik en omdat in het midden van het volk hun JAHWEH Elohim, hun God was, Die hier de Engel van Jahweh genoemd wordt. De vernietiging van het volk van de braamstruik zou gelijk staan met de vernietiging van de Almachtige God Zelf. En dat is onmogelijk!

De brandende braamstruik

Israëls plaats in de historie is een plaats geweest van vuur. Geen andere natie is zo gezegend en zo vervolgd als dit volk. Vanaf het begin van zijn geschiedenis kan geen beter beeld voor alles wat er gebeurd is worden gebruikt, dan dat van het gaan door het vuur. Overal in het Woord van God hebben wij de profetieën, die met nooit verminderde volharding en ongewone duidelijkheid vertellen, dat de geschiedenis van Gods volk er een zou zijn van verdrukking en van zorg.

Wanneer wij, die het voordeel hebben te kunnen terugzien vanuit onze tijd naar het verleden, dan kunnen wij de geschiedenis van de brandende braamstruik volgen en kunnen wij niet anders doen dan de feiten als juist aanvaarden.

De geschiedenis heeft bewezen, dat het Woord van God betrouwbaar is. Vanaf de geboorte van het volk in Egypte is de geschiedenis een aaneenschakeling van vreselijke vervolgingen geweest. Wij zien hen in Egypte, zwoegend in hun zweet. Ook toen Mozes rustig de kudden weidde, zochten zij in slavernij, werden geslagen en misbruikt, moesten ten dode toe arbeiden en werden zelfs gedwongen hun onschuldige baby's in de rivier te werpen. Op een andere plaats zien wij hen in de vre-

selijke vuuroven van de ballingschap, toen zij in Babylon hun harpen aan de wilgen hingen en weigerden de liederen Sions te zingen.

Hoewel er een overblijfsel onder Nehemia en Zerubbabel terugkeerde naar Palestina, bleven zij niettemin onderdanen van vreemde machthebbers. Tenslotte, toen in 70 na Christus de heiden Titus Jeruzalem plunderde en het totaal verwoestte, werden zij over de hele wereld verspreid.

Vanaf die tijd tot nu toe heeft de braamstruik onafgebroken gebrand. In Babylon, in Perzië, Griekenland en Rome, kwijnden ze weg van droefheid. Toen werd nieuwe brandstof op het bos gegooid, eerst in Rusland en vervolgens werd het vuur in grote woede aangewakkerd in Duitsland, door de duivelse, antisemitische, krankzinnige Hitler. Het vuur ging verder in Italië, Polen, in alle centraal-Europese landen en korte tijd daarna brak het opnieuw uit in Egypte, toen er meer dan 30.000 met geweld verdreven werden en uit het land verbannen. Slechts de eeuwigheid zal de volle omvang van het lijden dat dit volk door de handen van zijn vijanden heeft verduurd, onthullen.

Het is triest dat het gezegd moet worden, maar dit lijden werd veroorzaakt door de handen van hen, die de grootste vrienden van Israël moesten zijn.

In het kort is dit het verhaal van de brandende braamstruik.

Als men de tekst nauwkeurig en in zijn geheel leest, zal men zien, dat God Mozes onderwees, dat, hoewel de Israëlieten in Egypte wegwijnden, HIJ ALTIJD MET HEN ZOU ZIJN EN HEN BEWAREN, ondanks alle satanische pogingen van de duivel en de farao samen.

De braamstruik bewaard

Maar nu komt het wonder: De struik verteerde niet.

Het spreekt ons van het wonder van Israëls bewaring door alle tijden heen. Er bestaat geen groter argument voor de inspiratie van de Bijbel dan DE JODEN VAN VANDAAG.

Duizenden jaren geleden voorzegde God de geschiedenis van dit volk, dat hoewel verstrooid onder alle volken, nooit zou worden vernietigd en NOOIT HUN IDENTITEIT ZOU VERLIEZEN. Het is onmogelijk, ons een volk voor te stellen, dat eeuwen lang geen vaderland had, dat verstrooid was onder alle volken der aarde en toch onbesmet bleef en zich niet vermengd heeft met andere naties. Terwijl immigranten uit andere volken zich in één of twee generaties in het nieuwe vaderland hebben geassimileerd en daar hun bijzondere nationale eigenschappen hebben verloren, is dit bij Israël nooit gebeurd.

Hij blijft de EEUWIGE JOOD. Dit alles geschiedt volgens Gods Woord. God bewaart de Jood voor Zijn toekomstige plan om de wereld te redden. God is in de brandende braamstruik en die verteert niet.

Men zou een boek kunnen samenstellen met teksten uit het hele Woord van God, die alle verklaren, dat Israël onvernietigbaar is, want het is het volk van de brandende braamstruik.

Wij zullen een aantal teksten opnoemen.

“En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u. En Ik zal u, en uw zaad na u, het land van uw vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn” (Genesis 17:7-8).

Luister ook naar Jeremia, als hij spreekt over het lijden van Israël onder de volken:

“Gij dan, vrees niet, o Mijn knecht Jakob! spreekt JAHWEH, ontzet u niet, Israël! want zie, Ik zal u uit verre [landen] verlossen, en uw zaad uit het land van hun gevangenis; en Jakob zal weerkomen, en stil en gerust zijn, en er zal niemand zijn, die [hem] verschrikt. Want Ik ben met u, spreekt JAHWEH, om u te verlossen; want Ik zal een voleinding maken met al de heidenen, waarheen Ik u verstrooid heb; maar met u zal Ik geen voleinding maken; maar Ik zal u kastijden met mate, en u niet gans onschuldig houden” (Jeremia 30:10-11).

En dezelfde profeet verklaart:

“Ziet, Ik zal ze aanbrengen uit het land van het noorden, en zal hen vergaderen van de zijden der aarde; onder hen zullen zijn blinden en lammen, zwangeren en barenden te zamen; [met] een grote gemeente zullen zij hierheen weerkomen ... Hoort het woord van JAHWEH, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weer vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde. Want JAHWEH heeft Jakob vrijgekocht, en Hij heeft hem verlost uit de hand van hem, die sterker was dan hij” (Jeremia 31:8, 10-11).

Men zou een groot aantal teksten uit alle profetische boeken kunnen opnoemen, wij zullen ons tot nog één aanhaling uit Amos beperken:

“Ziet, de ogen van de Heere JAHWEH zijn tegen dit zondig koninkrijk, dat Ik het van de aardbodem verdelge; behalve dat Ik het huis Jakobs niet volkomen zal verdelgen, spreekt JAHWEH” (Amos 9:8).

Wij geloven zeer sterk, dat de dag van Israëls gaan door het brandende braambos bijna voorbij is. Na nog een korte periode van zéér zware vervolging tijdens de grote verdrukking, die de Bijbel “de benauwdheid van Jakob” noemt, waarover geschreven wordt in Jeremia 30:7, zal Israël blijvend worden bevrijd. De profeet beschrijft het met deze woorden:

“O wee! want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; nog zal hij daaruit verlost worden” (Jeremia 30:7).

Dan, en niet eerder, zal de brandende braamstruik uitdoven en in de plaats daarvan komt een vruchtbare boom. Dat is Gods werk. Wij lezen er over in Jesaja:

“In de toekomstige zal Jakob wortelen schieten, Israël zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen” (Jesaja 27:6).

De toepassing voor deze tijd

Dit is het, wat de brandende braamstruik ons vertelt.

Israël is het volk, dat nog steeds belaagd wordt en buiten de eigen staat nog steeds vervolgd wordt. Maar alle eeuwen door is het op wonderlijke wijze in stand gehouden.

Eerst riep God Mozes, en na een korte tijd, waarin God plagen en oordelen over Egypte liet komen, werd het gehele volk Israël bevrijd om naar hun eigen land te gaan en dit in bezit te nemen.

Dan lezen wij, dat er toen geen hoof achterbleef, (Zie Exodus 10:26).

Ik vraag mij af, hoeveel lezers zich realiseren dat wij momenteel staan voor een profetische herhaling van deze gebeurtenis in de woestijn.

Egypte is het type van de volken die Israël vervolgen. Maar God had Zijn volk niet vergeten. Hij riep Zijn knecht Mozes. Mozes is in deze geschiedenis het type van de grote Bevrijder, Israëls Messias, die wij kennen als de Heer Jezus. Deze Bevrijder was groter dan Mozes, de woestijnleider. Spoedig zal Jezus wederkomen als Messias van Israël en zal Hij de profetieën die nog op vervulling wachten, vervullen. Dan zal Hij de beloften aan Abraham gegeven, waar maken. De Messias zal Zijn volk opnieuw uit de slavenhuizen der moderne volken halen en hen allen in hun eigen land brengen.

Profetisch gezien staan wij vlak voor dat moment.

De jaren van slavernij zijn voor Israël, voor zover zij nog niet in eigen land zijn, spoedig voorbij.

Eerst zal Christus komen om Zijn bruid, de Gemeente, tot Zich te nemen, zoals Mozes een heidense bruid in de woestijn tot zich nam, terwijl Israël nog in slavernij in Egypte verkeerde. Daarna zal de brandende braamstruik een geweldige hitte verspreiden, doch slechts voor een korte tijd. Dat is de tijd van Jakobs benauwdheid, die in de Bijbel “grote verdrukking” en “de dag van Jahweh” genoemd wordt.

Na die periode van grote verdrukking, die de laatste vuurgloed van de brandende braamstruik zal zijn, zal hun “Mozes”, hun Messias, de Heer Jezus terugkeren. Hij zal hun verdrukkers en vijanden

afdoende straffen. Daarna zal Hij alle Israëlieten in het land hunner vaders brengen, het land, waarvan wij de herrijzenis hebben meegemaakt. Dit alles zal zijn volgens het onfeilbare Woord Gods, zoals beschreven staat in Jeremia 23:

“In Zijn dagen zal Juda verlost worden, en Israël zeker wonen” (Jeremia 23:6).

Wij zien het politieke Israël als een soevereine natie gevestigd in het land. Wij geloven, dat wij bijna het eind van Israëls gaan door de vuurgloed der verdrukking, haat en vijandschap hebben bereikt en daarmee tevens het eind van deze periode uit de wereldgeschiedenis.

De vraag “Wie heeft recht op het land Israël?” kan vanuit de Bijbel alleen maar beantwoord worden met: “De nakomelingen van Abraham in de lijn van Isaäk”, d.w.z. het volk Israël. God heeft het land aan dit volk beloofd, door de eeuwen heen voor hen gereserveerd en God zal het in de toekomst in al zijn uitgebreidheid, zoals God dit beloofd had, aan hen geven. Terwijl het broedervolk Ismaël dan zeker in vrijheid in datzelfde gebied zal wonen, zal Isaäk, Israël de rechtmatige eigenaar van het land zijn. Dat is de wil van God, zo blijkt uit de Bijbel. Op een dag (welke?) zal de bazuin klinken en zal Christus terugkeren om Zijn Gemeente tot Zich te nemen en Zijn bemoeienis met Israël, zal Hij opnieuw zichtbaar maken door het volk tot een volledig herstel te brengen. Met het oog op deze komende gebeurtenissen, is de volgende vraag van zeer groot belang:

“Bent u klaar om uw Heer te ontmoeten?”

Spoedig zal het te laat zijn. “Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt u niet”.

Hoofdstuk 5 - TYPEN UIT HET OUDE TESTAMENT

Dat het volk Israël als een soevereine, politieke staat in het land Palestina woont, is het grootste internationale wonder van de hele wereldhistorie. In het jaar 1948 werd een volk, dat gedurende tweeduizend jaar onder alle naties der wereld verstrooid was geweest, plotseling opnieuw geboren, om zijn plaats onder de volken der aarde in te nemen.

Waarschijnlijk realiseren slechts zeer weinigen zich van welk een belang deze gebeurtenis is.

Alles was duizenden jaren tevoren voorzeggd en geprofeteerd tot in de kleinste bijzonderheden. De Bijbel is vol van profetieën, die heenwijzen naar deze betekenisvolle gebeurtenis. In Jeremia 23, dat honderden jaren vóór Christus' geboorte geschreven werd, lezen wij:

“Daarom, ziet, de dagen komen, spreekt JAHWEH, dat zij niet meer zullen zeggen: [Zo waarachtig als] JAHWEH leeft, Die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd. Maar: [Zo waarachtig als] JAHWEH leeft, Die het zaad van het huis Israëls heeft opgevoerd, en Die het aangebracht heeft uit het land van het noorden, en uit al de landen, waarheen Ik ze gedreven had! want zij zullen wonen in hun land” (Jeremia 23:7-8).

Niemand, behalve degenen die volkomen verblind zijn door traditie en vooroordeel, behoort het te ontgaan, dat het bestaan van de staat Israël in Palestina, het begin is van de letterlijke vervulling van deze profetische woorden, die door God 2500 jaren geleden gesproken zijn.

Jakob, Rachel en Lea

In het Woord van God vinden wij honderden profetieën, die alle spreken over Israëls verlossing. Naast de duidelijke woorden van profetie bevat de Bijbel ook een aantal onmiskenbare beelden en typen van Gods plan met betrekking tot Zijn uitverkoren volk. In Jakob, de vader van de twaalf stammen van Israël, hebben wij een duidelijk beeld van de geschiedenis van dit volk.

Jakob verliet het huis van zijn vader Isaäk en ging wonen in een ver land, waar hij knecht werd bij een van zijn familieleden. Terwijl hij ver weg was van het huis van zijn vader, profiteerde een ander van hem. Hij werd opgelicht en schandelijk behandeld door zijn oom Laban. In dat vreemde land verwierf hij twee bruiden, Rachel en Lea. Rachel had hij het eerst lief gekregen, maar toen de tijd van de bruiloft kwam, werd zij hem onthouden en werd Lea zijn vrouw. Lea was vruchtbaar. Rachel bleef onvruchtbaar, totdat zij leerde de Heer aan te roepen en toen werd ook zij vruchtbaar en schonk het leven aan Jozef en Benjamin.

De toepassing

Let nu eens op de wijze waarop God in die tijd handelde. Jakob is hier een beeld van de Messias. Lea zouden wij een type van de Gemeente kunnen noemen. Rachel is een beeld van het volk Israël. Zoals Jakobs liefde eerst naar Rachel uitging, hij haar verlangde zonder haar te krijgen, zo geschiedde het toen de Heer Jezus op aarde gekomen was. Als Messias kwam Hij eerst voor Israël.

Zijn liefde ging eerst uit naar dit volk. Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem (toen) niet aangenomen (zie Johannes 1:11). Hij werd verworpen. Toen bleef, net als Rachel indertijd, Israël onvruchtbaar en werd veracht. De Gemeente echter, als Lea indertijd, droeg veel vrucht. Aan miljoenen is sinds de Heer Jezus op aarde was het Evangelie gepredikt.

Israël, als Rachel-type, is een onvruchtbare wijnstok, terwijl de Gemeente mee helpt Gods plan te vervullen. Doch Israël zal volgens de Bijbel eenmaal rijke vruchten voortbrengen, net zoals Rachel toch vruchtbaar werd. Er komt een tijd, dat ook zij vruchtbaar zal zijn en 'Jozefs' en 'Benjamins' zal baren, de geliefden, en de zonen van Gods eigen rechterhand.

Over dit toekomstige herstel van het volk Israël, over zijn vruchtbaarheid en over zijn heerschappij over de aarde spreekt Jesaja 54:

“Zing vrolijk, gij onvruchtbare, [die] niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, [die] geen barensood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt JAHWEH” (Jesaja 54:1)

En even verder lezen wij, hoe de Heer deze woorden spreekt:

“Want uw Maker is uw Man, JAHWEH der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God van de ganse aardbodem genoemd worden” (Jesaja 54:5).

Het proces van dit herstel van het volk Israël is nu bezig. De vijgeboom is niet alleen gaan uitbotten, maar zit vol met bloesems van de beloften. Spoedig zal de Heer komen en haar uiteindelijke bevrijding voltooien. Deze bevrijding is glorieus voorzeggd door de profeet Zefanja in de triomfantelijke woorden:

“Zing vrolijk, gij dochter Sions, juich, Israël; wees blijde, en spring op van vreugde van ganser harte, gij dochter Jeruzalems! ... JAHWEH uw God, is in het midden van u, een Held, [Die] verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich” (Zefanja 3:14, 17).

De geschiedenis van Jozef

Een ander heerlijk beeld van Gods grote plan met Israël is te vinden in de geschiedenis van Jozef, de zoon van Jakob.

Jozef was de meest geliefde zoon van zijn vader. Hij droeg een veelkleurig overkleed.

Zijn broers echter haatten hem, omdat hij hen van te voren vertelde wat er zou gebeuren en profeteerde over zijn verhoring die zou volgen. Hij vertelde hun over de dromen die hij had gehad, waarin al zijn broers zich voor hem neerbogen. Dit was te veel voor hen. Zij konden het niet aanvaarden dat hij zó over zichzelf sprak. Toen gebeurde het op een dag, dat zijn vader hem naar de broers stuurde om hun enige dingen te brengen.

Hij moest ook vragen hoe zij het maakten en de groeten overbrengen. Hij zocht hen op en vond hen in Dothan. In de naam van deze plaats vinden wij een afleiding van het woord “wet” terug, zodat wij de naam van deze stad kunnen vertalen als “Plaats der wet”.

De broers zagen hem aankomen en beraamden een plan om van hem af te komen. Zij grepen hem beet en smeten hem in een put. Toen Ismaëlitische kooplieden daar voorbijkwamen, verkochten zij hem voor twintig zilverstukken. Zij haalden hem uit de put. Hij werd naar Egypte gebracht, waar hij dienaar werd in het huis van Potifar.

Spoedig werden er valse beschuldigingen tegen hem ingebracht, waarop hij in de gevangenis werd geworpen. Uit die gevangenis kwam hij tot een hoge positie en werd verheven tot de rechterhand

van de koning van Egypte. Hij werd de redder van Egypte, want hij zorgde ervoor, dat er tijdens de zevenjarige verschrikkelijke hongersnood voldoende voedsel was. Toen hij in Egypte onderkoning was, ontving hij een heidense bruid en werd vader van een gezin.

Tijdens die vreselijke hongersnood kwamen Jozefs broers om koren van hem te kopen. Ze werden bij hem gebracht en hij werd hun weldoener.

Jozef bracht zijn vader en broers in het land waar overvloed heerste en zij genoten daar van vrede en voorspoed.

Het antitype van Jozef

Ik ben er zeker van, dat u hebt opgemerkt, hoe al deze feiten uit Jozefs leven onmiskenbaar heenwijzen naar de Heer Jezus. Ook Hij was de geliefde Zoon van Zijn Vader. Op een dag zond Zijn Vader Hem, net als Jozef naar zijn broeders, die in het land van Dothan woonden, ONDER DE WET. Toen Zijn broeders Hem zagen, haatten zij Hem ook zonder oorzaak.

Zij geloofden niet, dat Hij was voor Wie Hij Zich uitgaf en zij verkochten Hem voor dertig zilverstukken.

Zij dachten, dat dit het einde was van de Heer Jezus, die groter was dan Jozef. Ook zij leverden Hem over in de handen van heidenen en namen Zijn boodschap niet aan. Hij werd vals beschuldigd. Tenslotte werd Hij in de gevangenis, “de dood”, geworpen. Maar God bevrijdde Hem, wekte Hem uit de dood op en verhoogde Hem door Hem een plaats te geven aan de rechterhand van de Koning. En daar is Hij nu. Terwijl Hij daar is, verwerft Hij Zijn heidense bruid, de Gemeente. Spoedig zal Hij haar tot Zich roepen, opdat zij bij Hem zal zijn. Daarna zal de grootste hongersnood aller tijden de wereld teisteren; de grote verdrukking zal losbreken en Zijn broeders, het volk Israëel, zal bedreigd worden met vernietiging. In hun wanhoop zullen zij zich wenden tot hun verworpen Broeder. Hij zal hen bevrijden en Zich met hen verzoenen. De profeet Zacharia beschrijft op een bijzondere manier, hoe dan onder tranen Israëel tot de Messias zal komen, nadat Hij hen op een bijzondere wijze zal redden en beschutten. Als God dan Zijn Geest over Zijn volk zal uitstorten, zoals ook de andere profeten dit voorgezegd hebben, en:

“Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als [met] de rouwklacht over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitter kermen, gelijk men bitter kermt over een eerstgeborene” (Zacharia 12:10).

Israëel zal Hem herkennen en Hem met waarachtig berouw aanvaarden.

Ook Mozes

Dezelfde overeenkomst vindt u in de geschiedenis van Mozes. Ook Mozes werd door zijn eigen volk verworpen, toen hij zich de eerste keer bij zijn broeders aanbood om hen te helpen. Men begreep hem niet en Mozes ging als een niet-erkende helper de wildernis in. Toen Mozes in de woestijn was, trouwde hij daar met een heidense bruid. Veertig jaar later keerde hij terug om hun bevrijder te worden.

Zo ook, net als Mozes, werd de Heer Jezus verworpen:

“Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen” (Johannes 1:11).

Maar als de door Israëel verworpen Man is Hij nu bezig Zijn heidense bruid, de Gemeente, bijeen te roepen om daarna terug te keren en Israëls Bevrijder te worden. Wat een prachtig beeld van Hem, van wie Mozes zei:

“Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broederen, als mij, zal u JAHWEH, uw God, verwekken” (Deuteronomium 18:15, 18).

Mozes leek op onze gezegende Heer. Niet gedurende veertig jaar, maar van eeuwigheid af was Hij in het paleis van de Koning der koningen en bereidde Hij Zich voor op Zijn grote werk. Toen Hij op een dag Zich openbaarde en tot de Zijnen kwam, verwierpen zij Hem.

Nu is Hij de Goede Herder van Zijn kleine kudde, de Gemeente, terwijl Hij spoedig Zijn bruid tot Zich zal roepen en de Bevrijder van Israël zal zijn om de Bruidegom van Zijn volk te worden.

Koning David

Wat wij hebben gezien in de profetische beelden van Jakob, Jozef en Mozes, vindt zijn hoogtepunt in de geschiedenis van Israëls grote koning, David, die in het bijzonder het type was van de Messias van Israël als de redder der wereld. David was gezalfd tot koning van Israël. Hoewel hij beschouwd werd als de minste van zijn broers werd hij niettemin “gezalfd met de vreugdeolie boven zijn medegenoten” (vgl. Psalm 45:8).

Hoewel hij Gods gezalfde was, werd ook hij in het begin niet door zijn volk erkend. In plaats van David regeerde Saul over Israël en ging David, Gods gezalfde, in ballingschap.

Toen hij in den vreemde als balling verkeerde, ontving hij ook een bruid. Tenslotte werd hij na de nederlaag van de valse koning Saul door zijn volk geaccepteerd. Hij werd hun grote koning. Onder zijn regering ving de grootste bloeitijd aan uit Israëls geschiedenis: het type van het Messiaanse Rijk, dat is het duizendjarig rijk, zoals Openbaring 20 het noemt, dat nog komen moet. U hebt natuurlijk reeds een afschaduwing herkend van de komende Verlosser. Ook Jezus werd verworpen toen Hij de eerste keer kwam.

“Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen” (Johannes 1:11).

Als Verworpenen verliet Hij hen, terwijl satan als “de god dezer eeuw” (2 Kor 4:4), getypeerd door koning Saul, heerste. Verworpen door Zijn eigen volk, is Hij nu bezig Zijn bruid bijeen te brengen, evenals Jakob, Jozef, Mozes en David hadden gedaan. Eén dezer dagen komt Hij weer met Zijn bruid, nadat Hij de god dezer eeuw heeft verslagen en in de poel des vuurs heeft geworpen. Dan zal Hij komen om als Koning te worden gekroond, en:

“Hij zal heersen van de zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde ... Ja, alle koningen zullen zich voor hem neerbuigen, alle heidenen zullen hem dienen” (Psalm 72:8, 11).

De praktische toepassing

Nu wij gekomen zijn aan het einde van deze studie, komt de vraag tot ons: Wat betekent dit alles voor ons persoonlijk? Wat betekent het voor u, als u niet behouden bent?

Misschien vindt u het een tamelijk droge opsomming van Oudtestamentische geschiedenis en zegt dit alles u niet veel. Voor de gelovige echter, wiens ogen zijn open gegaan voor de waarheid van Gods Woord en het plan van deze eeuw, is het een grote troost. Voor ons betekent het de zekerheid van de eenheid, de onfeilbaarheid en de harmonie van dit kostbare Boek, de Bijbel, het Woord van God. Of wij nu de geschiedenissen van Jozef, Mozes of Jakob lezen, dan wel in Genesis of Openbaring studeren, het hele Boek heeft maar één boodschap: Gods plan, volvoerd door Zijn gezalfde Zoon, de Heer Jezus Christus, gaat door. Het is een bewijs van de trouw van de almachtige God. Het maakt de gezegende hoop op de toekomst meer reëel voor ons.

Niets ter wereld kan voor het kind van God een grotere zekerheid en troost zijn dan het lezen van de trouw van God de Almachtige, in al Zijn handelen in het verleden met Zijn volk.

Als wij zien, hoe Gods volk werd vervolgd, verstrooid en uitgeplunderd alle eeuwen door, maar nooit is vernietigd omdat God in hen was, dan kunnen wij aan een verloren en stervende wereld de zekerheid voorhouden, dat zij, die God en Christus in hun leven willen aanvaarden, voor eeuwig veilig zullen zijn. Omdat Gods trouw in het verleden nooit heeft gefaald, hebben wij de zekerheid, dat het ook in de toekomst niet zal falen. Op zo'n eeuwig-trouwe God en zo'n Heiland kan men zijn vertrouwen stellen.

Op een boek als de Bijbel kan men zich verlaten. Het is en geeft de enige zekerheid op het donkere en trieste levenspad van dit tijdelijke leven. Daarom stellen wij opnieuw de persoonlijke vraag: “Is de Heer Jezus reeds uw persoonlijke Heiland en Heer?”

Hij komt terug. Ineens zal Hij er zijn, terwijl wij Hem misschien niet verwacht hadden. Niemand kan dan ontkomen aan de ontmoeting met de Heer Jezus. U hebt Hem in geloof ontmoet op Golgo-

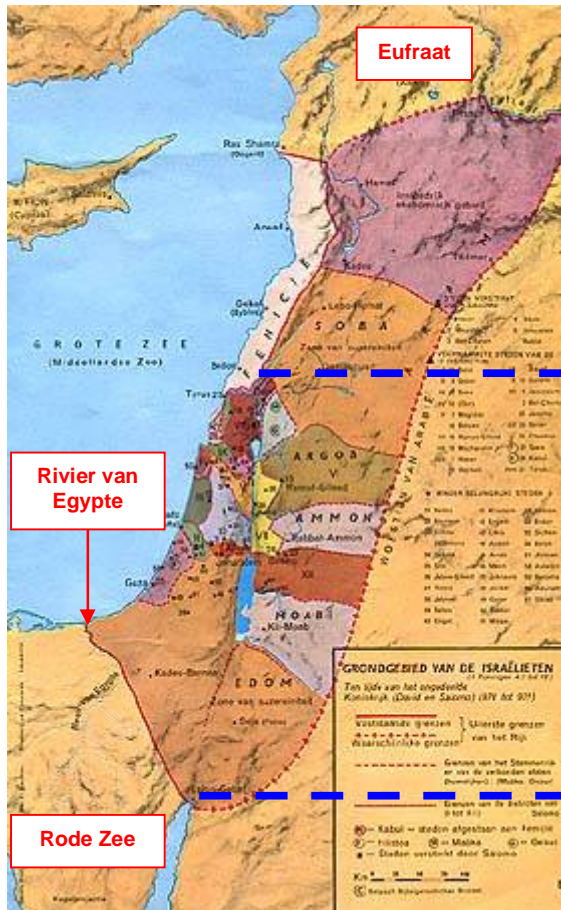
tha, waar Hij ook voor Uw zonden stierf, óf u zult Hem eens in het gericht ontmoeten voor de Grote Witte Troon. Als die dag aanbreekt, is uw bestemming voor altijd vastgesteld. Er zal geen terugkeer meer mogelijk zijn.

Heden, nu is het de dag der zaligheid, de keuze om gered te worden of niet.

Als u nu Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet.

Israël t. t. van Salomo (1 Kon 4)

Israël in onze tijd (zelfde schaal)

Iets over de schrijver

Dr. M.R. De Haan
(1891-1965)

Martin R. De Haan werd geboren in Zeeland, Michigan, in 1891. Zijn vader was een immigrant uit Nederland. Hij studeerde af aan de Hope College in Holland, Michigan, en de Universiteit van Illinois College of Medicine. In 1914 huwde hij en werd een succesvol dokter in Western Michigan. Toen Dr. De Haan geroepen werd om het Evangelie te prediken, gaf hij zijn medische praktijk op en ging studeren aan het Western Theological Seminary in Holland, Michigan. Hij werd pastor in twee kerken in Grand Rapids, die sterk aangroeiden wegens zijn krachtige prediking en zijn bekwaamheid om de Bijbelse waarheden goed verstaanbaar te maken. In 1938 begon hij met de Radio Bible Class, over de radio. Dit werd erg populair zodat er uiteindelijk uitgezonden werd vanuit meer dan 600 stations over de hele wereld. In die tijd sprak hij op vele Bijbelconferenties en schreef 25 boeken, en ontelbare kleinere boekjes. Hij publiceerde ook een maandelijkse gids: "Ons Dagelijks Brood" (Our Daily Bread). Dr. De Haan stierf op 13 december 1965.